

Arrest

nr. 33 753 van 4 november 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, de eerste verzoekende partij en X, de tweede verzoekende partij, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2009 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 juni 2006 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in. Op 5 september 2006 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering van verblijf. Op 13 maart 2008 verwerpt de Raad van State, bij arrest nr. 180 972 het beroep tot nietigverklaring.

1.2 Op 31 oktober 2006 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Op 6 november 2007 krijgen de verzoekende partijen tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 31 juli 2008 wordt het beroep tot nietigverklaring hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 14 798.

1.3 Op 18 juni 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 24 februari 2009 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk en wordt de beslissing ter kennis gebracht op 1 augustus 2009. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.06.2008 werd ingediend door :

K.A. (...) + echtgenote, A.M. (...) + 1 minderjarig kind, K., E. (...):

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 07.06.2006 in België verblijven, de wil hebben om te integreren, werkbereid zijn en geen beroep meer willen doen op het sociale vangnet, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.09.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 06.09.2006. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties (meneer K. lidmaatschap van AJD en zijn problemen na de verkiezingen). De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verzoekers stellen dat zij in België willen verblijven omdat dit de beste oplossing zou zijn voor hun kind met betrekking tot zijn opvoeding en opleiding. De stelling dat hun kind geen goede opvoeding en opleiding zou kunnen krijgen in hun land van herkomst kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft wat in hun thuisland niet verkregen

kan worden. Bovendien is de zoon van betrokkenen heden nog niet schoolplichtig in België. De politieke problemen in het land van herkomst betreffen een algemene situatie. Betrokkenen brengen geen enkel bewijs aan waarom deze algemene situatie betrekking heeft op hun persoonlijke situatie en heen goede opleiding en opvoeding van hun zoon in de weg zal staan.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven.

Het feit dat mevrouw A. in België is bevallen van haar zoon kan eveneens niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die recht geeft op een verblijfsregularisatie aangezien de verplichting om naar het land van herkomst terug te keren, geldt voor de hele familie. Het loutere feit dat het kind hier geboren is, verschaft geen enkel verblijfsrecht.

Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen in verband met hun zoon zich niet gesteld.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 (nondiscriminatie van kinderen) van het vornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen.

Wat betreft de bewering dat betrokkenen, gezien hun Armeense afkomst, geen verblijfstitel kunnen bekomen die hen toelaat om meer dan drie maanden op legale wijze in Moskou te verblijven en dat zij ook in Moskou gevaar voor hun leven zouden lopen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen hiervan niet de nodige bewijsstukken voorleggen. De loutere vermelding dat zij geen verblijfstitel, om langer dan drie maanden in Moskou te verblijven, kunnen verkrijgen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat betrokkenen een visum dienen aan te vragen in Moskou, vormt geen buitengewone omstandigheid. Jaarlijks zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Wat betreft de noodzaak om elke zaak in concreto en persoonlijk te behandelen kunnen we stellen dat betrokkenen zelf de bewering dat zij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hen zou toelaten op legale wijze in Moskou te verblijven, met geen enkel bewijsstuk staven. Het is nochtans aan betrokkene om een begin van persoonlijk bewijs te leveren. Wat betreft de verwijzing naar het rapport van Human Rights Watch in deze materie: Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand en betrokken geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar zijn (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding

te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen technisch en materialiter niet de mogelijkheid hebben om terug te keren naar hun thuisland, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. (...)"

Tevens wordt op 1 augustus 2009 aan de verzoekende partijen een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij.

"(...)REDEN VAN DE BESLISSING :

0 art. 7, al.1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

0 betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 05/09/2006.

0 Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 15/06/2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij.

"(...)REDEN VAN DE BESLISSING :

0 art. 7, al.1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd 0 betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 05/09/2006.

0 Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 15/06/2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast aangezien de verzoekende partijen het vereiste belang ontberen.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name op 15 juni 2006 en op 6 november 2007. Het beroep tot nietigverklaring dat door de verzoekende partijen werd ingediend tegen de bevelen van 6 november 2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr.

14 798 van 31 juli 2008. Deze bevelen zijn aldus definitief geworden en kunnen te allen tijde door de verwerende partij worden uitgevoerd. De verzoekende partijen hebben nagelaten een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de bevelen van 15 juni 2006, zodat deze ondertussen ook definitief zijn geworden en door de verwerende partij nog steeds kunnen worden uitgevoerd.

De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden bevelen. Bijgevolg maken de bestreden bevelen een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partijen niet wijzigt en voor hen geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 15 juni 2006 en van 6 november 2007 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de bestreden bevelen niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Ten overvloede stelt de Raad dat de foutieve vermelding van de beroepsinstantie, met name de Raad van State in plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, enkel de beroepstermijn stuit. Artikel 2, 4° van de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziet immers dat elk document, waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van de federale administratieve overheid, ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijn vermeldt, bij ontstentenis waarvan de verjaringstermijnen voor het indienen van het beroep geen aanvang nemen. De kritiek op de verkeerde vermelding van de beroepsinstantie kan bijgevolg evenmin tot de nietigheid van de beslissingen leiden.

Het beroep ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet.

"(...)Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet (Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

a. Aan verzoekers werd op 30.01.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Als beroepsmogelijkheid werd een procedure bij de Raad van State vooropgesteld.

Verzoekers zijn van oordeel dat dit niet juist is ingevolge de wet tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bevelen zijn dan ook niet correct gemotiveerd en dienen dan ook nietig verklaard te worden.

b. Anderzijds worden de bevelen gemotiveerd op de overweging dat zij langer in het rijk verblijven dan het art. 6 bepaalde termijn en betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering door het commissariaat-generaal.

Vooreerst wordt niet vermeld wat onder art. 6 moet worden verstaan; het is zelfs niet vermeld op welke wet of bepaling dit teruggaat.

c. De bestreden beslissing gaat voorbij aan de elementaire rechten in een rechtstaat.

Verweerder stelt dat uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie.

Het doel van een regularisatieaanvraag is precies het illegaal verblijf om te zetten in een legaal verblijf.

Het omgekeerde voorhouden is tegen elke logica.

Wellicht worden er dagelijks mensen die in illegaal verblijf verkeren, geregulariseerd.

Dit negeren is handelen tegen elk regularisatiebeleid in.

Trouwens de instructie van de regering Van Rompuy houdt duidelijk in dat mensen in illegaal verblijf onder bepaalde voorwaarden kunnen geregulariseerd worden.

Het omgekeerde beweren gaat hiertegen in.

d. Verzoekers zouden een aanvraag moeten indienen in de ambassade van hun verblijf.

Zij verblijven thans in België zodat dit argument niet opgaat.

Anderzijds is een aanvraag in Moskou praktisch niet mogelijk.

Er dient rekening gehouden te worden met de concrete situatie. (...)"

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld, dat het normdoel, dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikel, dus bereikt is en de bestreden beslissing genoegzaam gemotiveerd is, dat de verzoekende partijen er kennelijk in geslaagd zijn hun grieven voor de juiste instantie te brengen, en dat de instructie van eind juli 2009 van de regering aan de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet gekend was op het moment van de bestreden beslissing.

In haar repliekmemoirie herhalen de verzoekende partijen deels wat ze reeds stelden in hun inleidende verzoekschrift.

3.2 Vooreerst merkt de Raad op dat een deel van het eerste middel uitsluitend betrekking heeft op de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van deze bevelen onontvankelijk is, wordt dat onderdeel van het eerste middel niet behandeld.

3.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekende partijen ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde

van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4 Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

3.5 De verzoekende partijen zijn van mening dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan de elementaire rechten in een staat, dat de verwerende partij stelt dat uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie, dat het doel van een regularisatieaanvraag precies is het omzetten van een illegaal verblijf in een legaal verblijf, dat het omgekeerde voorhouden tegen elke logica is, dat er wellicht dagelijks mensen die in illegaal verblijf verkeren, geregulariseerd worden, en dat dit negeren handelen is tegen elk regularisatiebeleid in. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met dit betoog geen schending van de motiveringsplicht aantonen nu zij niet aantonen dat zij buitengewone omstandigheden hebben aangebracht waaruit blijkt dat zij in de onmogelijkheid verkeren om hun aanvraag in de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Het is inderdaad zo dat mensen uit illegaal verblijf kunnen geregulariseerd worden volgens de procedure op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze procedure houdt echter, zoals reeds werd uiteengezet, een dubbel onderzoek in. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werden geen buitengewone omstandigheden aangetoond, zodat een onderzoek ten gronde overbodig was. Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat uit illegaal verblijf op zich geen rechten kunnen geput worden.

De verzoekende partijen verwijzen naar de *'instructie van de regering Van Rompuy'* die duidelijk inhoudt dat mensen in illegaal verblijf onder bepaalde voorwaarden kunnen geregulariseerd worden. De Raad stelt vast dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet wordt verwezen naar de *'instructie van de regering Van Rompuy'*. De verwerende partij kan zodoende niet verweten worden hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Verder stellen de verzoekende partijen dat zij een aanvraag zouden moeten indienen in de ambassade van hun verblijf, dat zij in België verblijven zodat dit argument niet opgaat, dat een aanvraag in Moskou praktisch onmogelijk is en dat er rekening dient gehouden te worden met de concrete situatie. De bestreden beslissing stelt dienaangaande wat volgt: *"Het feit dat betrokkenen een visum dienen aan te vragen in Moskou, vormt geen buitengewone omstandigheid. Jaarlijks zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Wat betreft de noodzaak om elke zaak in concreto en persoonlijk te behandelen kunnen we stellen dat betrokkenen zelf de bewering dat zij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hen zou toelaten op legale wijze in Moskou te verblijven, met geen enkel bewijsstuk staven. Het is nochtans aan betrokkene om een begin van persoonlijk bewijs te leveren. Wat betreft de verwijzing naar het rapport van Human Rights Watch in deze materie: Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand en betrokken geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn."* Bovendien wijst artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven reeds geciteerd, er duidelijk op dat behoudens buitengewone omstandigheden, de machtiging tot verblijf door de vreemdeling aangevraagd moet worden bij de

Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Tot slot beroepen verzoekende partijen zich op een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel wordt niet verder uitgewerkt en is dus niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.6 In een tweede middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van artikel 8, eerste lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel stellen de verzoekende partijen wat volgt:

"(...)2. Schending van art. 8, 1 E.V.R.M. dat bepaalt:

"Eénieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling".

Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste inbreuk uitmaakt op dit recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering.

Dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen deze beslissing. Dat de getroffen beslissing dan ook in strijd is met voormeld artikel 8, 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en derhalve geen verdere uitwerking kan krijgen.

Dat het inderdaad evident is dat niet gesold kan worden met een gezin dat zich in volle ontwikkeling bevindt. (...)"

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partijen op geen enkele wijze toelichten waarom zij hun recht op gezins- of privéleven geschonden achten, nu de bestreden beslissing op het ganse gezin betrekking heeft, dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied, dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partijen om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dienen te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de wet staat.

In de repliekmemoirie stellen de verzoekende partijen nog dat het EVRM primeert op de nationale wetgeving, zelfs zo deze van openbare orde is, dat een afwijking van het EVRM slechts mogelijk is voor zover die grond vindt in het EVRM zelf, dat in casu enkel wordt geschermd met het feit dat de vreemdeling gecriminaliseerd wordt en afgeschilderd wordt als een persoon die correctionele straffen moet ondergaan, dat niet evident is dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM onmogelijk wordt gemaakt, wat zeker niet de bedoeling is geweest van de verdragssluitende partijen, dat zij niet kunnen verweten worden dat voor hen de belangen van het gezin primeren en dat zij aldus handelen.

3.7 De Raad merkt op dat de verzoekende partijen met deze theoretische uiteenzetting en algemeenheden niet aantonen waarom de bestreden beslissing het artikel 8 van het EVRM zou schenden. De verzoekende partijen tonen op geen enkele wijze aan waarom de bestreden beslissing het recht op een gezinsleven schendt. De bestreden beslissing is bovendien gericht aan zowel eerste verzoekende partij, aan de tweede verzoekende partij, als aan hun minderjarige zoon K.E. De Raad stelt

bijgevolg vast dat de eenheid van het gezin niet in het gedrang komt, en dat niet kan worden ingezien op welke wijze er 'gesold wordt met een gezin dat zich in volle ontwikkeling vindt'.

Een schending van het recht op een gezinsleven zoals voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.8 In een derde middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Ter adstruering van het derde middel stellen de verzoekende partijen wat volgt:

"(...)3. Schending van art. 2 en 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

Inderdaad, art. 3 van het Kinderrechtenverdrag dat ook door België is goedgekeurd en derhalve dient gerespecteerd, bepaalt:

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Het belang van het kind primeert derhalve. Het is evident dat de genomen beslissing ingaat tegen bovenvermelde bepaling en dat er een duidelijke disproportionaliteit bestaat tussen de genomen maatregel van weigering en uitwijzing en hetgeen in normale omstandigheden zou moeten gebeuren, nl. dat het kind samen met de moeder en de vader een gezin kan vormen in België. (...)"

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de aangehaalde artikelen van dit Verdrag geen directe werking hebben en dat de verzoekende partijen zich er derhalve niet met gunstig gevolg kunnen op beroepen.

De verzoekende partijen stellen in hun repliekmemoirie dat nopens het derde middel ontwijkend geargumenteed wordt door de verwerende partij, en dat het principe vervat in het Kinderrechtenverdrag nochtans duidelijk is.

3.9 Daargelaten de vraag of de verzoekende partijen belang hebben bij dit middel, gelet op het feit dat het beroep niet namens hun kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131) merkt de Raad op dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partijen kunnen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Waar de verzoekende partijen zich bovendien op een schending van artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag beroepen, merkt de Raad op dat dit onderdeel van het middel niet verder wordt uitgewerkt en dus niet ontvankelijk is.

Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, voorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS